

gende: „Det er noget Uheldigt og næsten Betænkeligt ved den foreslaaede Forholdsregel, at Lovforslaget kun omfatter Steder over 1 Td. Hartkorn, at det lader Alt, hvad der er under 1 Td. Hartkorn paa Landet, ligge ubetørt“; efter den ærede Rigsdagsmands Overbeviisning „er det en Kjendsgjerning, at de saakaldte Huusmænd allerede ved Reformen i det forrige Aarhundrede ikke bleve omfattede med samme Omhu, eller idetmindste med det samme gennemgribende Resultat som Gaardmændene“; „men nu at unblade at modtage dem under en Reform af denne Betskaffenhed, turde være forbundet baade med materielle og politiske Betænklichkeiten af en ikke ringe Vægt.“ I et senere Møde, d. 10de samme Maanedudtalte en anden æret Rigsdagsmand, jeg troer fra Odense Amts 6te Valgfreds (Johannsen), sig saaledes: „Det foreliggende Lovforslag gaaer, efter min Mening, ikke vidt nok, idet det indskrænker sig til at give Fæstefrøsning for Gaardmænd, men ikke tillige for Huusmænd; at give en Fæstefrøsning, der indskrænker sig alene til Gaardmændene, vilde, efter min Formening, være det uheldigste Arbejde, Regjering og Rigsdag kunde foretage sig; thi, er der Noget, der kan vække en alvorlig Opinion mod Regjering og Rigsdag, da vil det sandelig være et saadant Foretagende; Huusmændene vilde vistnok med god Grund spørge: have vi ikke bestandigt sukket under de trangeste Aaar, hvorfor skulle vi stedse behandles saa stedmoderligt, hvormed have vi fortjent en saadan Behandling?“ Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgfreds (Olesen) klagede i Mødet den 23de October 1851 stærkt over, at hiint Lovforslag ikke ogsaa indbefatter Huusmændene paa Bøndergodset, og hans Ord fandt i den Grad Gjenlyd her i Salen, at han vistnok fandt sig smigret af de talrige Raab af Hør! Hør! (Olesen: Ja, det gjorde jeg ogsaa!). Men, mine Herrer, ved Fæstehusene vil det ikke blive, ogsaa Lei-

husene vil man have med; og hvorfor ikke, naar man fastholder den Tankegang, som ligger til Grund for de anførte Citater? Fæstehusene ere, som jeg før i en anden Anledning gjorde opmærksom paa, saadanne Huse, som ere bortfæstede paa Livstid, uden at dette i Almindelighed er nogen juridisk Nødvendighed, saa at der ordentligviis slet ikke paahviler Husene nogen Fæstetvang. Hvorfor da ikke i alt Fald ogsaa tage Leiehuusmændene med ved Siden af Fæstehuusmændene? Hine kunne jo ogsaa have en ganske smuk Brugsret for en kortere eller længere Tid, stundom vel endog for et ikke saa ganske kort Aaremaal, da man her atter ikke kan drage nogen virkelig Grændse, saa kan man for en Sikkerheds Skyld medtage alle Leiehuusmænd, selv dem, der have leiet paa nok saa kort Tid. Giv dem kun Allesammen ved en Tvangslow Ret til at blive Giere. Jeg troer virkelig gjerne, at de ærede Rigsdagsmænd kunne have nogen Føie til at paastaae, at det kunde opvække en ikke saa ganske ubillig Misforstaaelse hos en heel Deel Leiehuusmænd trindt omkring i Landet, om alle de andre Huusmænd skulde kunne paastaae sig deres Huse overdragne til Eiendom, og Leiehuusmændene derimod skulde være underkastede en „stedmoderlig Behandling“. Ei heller er denne Tanke om Tvangslow til Fordeel for Leiehuusmændene saa extravagant, at den skulde gaae ud over Grændserne af aldeles bestemte Vittringer, der ere faldne her i Salen. Jeg skal kun tillade mig at fremhæve, hvorledes den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) i Mødet den 5te Marts 1851 udtalte sig paa en Maade, som rigtignok bestandigt har været mig noget gaadefuldt, men som dog i den Henseende var mig klar, at den tydelig pegede hen paa, hvad han vilde. Han argumenterede nemlig fra den bekjendte Sætning i Lovens 5—8—13, at „Leie gaaer for Gi til Fardag er ude“.